REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU
Zagreb, Trg J. F. Kennedyja 11

P-873/2026-9

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Trgovački sud u Zagrebu, po sutkinji Dini Jellin, u pravnoj stvari tužitelja EUROPLAKAT d.o.o., OIB: 82351347170, Zagreb, Zagorska ulica 2, kojeg zastupa punomoćnica Marina Biondić, odvjetnica u Zagrebu, protiv tuženika Grad Zagreb, OIB 61817894937, Zagreb, Trg Stjepana Radića 1, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon javne, glavne rasprave zaključene 16. listopada 2026. u prisutnosti punomoćnika stranaka, s danom objave 29. listopada 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se ništetnim ugovor o plaćanju naknade za postavljanje reklame, šifra: 574180, Klasa: 363-02/2013-016/075, Urbroj: 251-13-32-5-13-2 od 16. travnja 2013., zaključen između tužitelja, kao korisnika, i tuženika, kao Grada, te da navedeni ugovor ne proizvodi nikakve pravne učinke za ugovorne strane.

II. Nalaže se tuženiku GRADU ZAGREBU, Zagreb, Trg Stjepana Radića 1, OIB: 61817894937, isplatiti tužitelju EUROPLAKAT d.o.o., Zagreb, Zagorska 2, OIB: 82351347170, iznos od 2.614,02 EUR sa zateznim kamatama po stopi koja se do 31. srpnja 2015. određuju po stopi koja se određuje za svako polugodište, u visini eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu, uvećane za pet postotnih poena, od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima, izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. do 30. prosinca 2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 31. prosinca 2023. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine:
- na iznos od 21,96 EUR od 13. srpnja 2013. do isplate,
- na iznos od 21,96 EUR od 13. kolovoza 2013. do isplate,
- na iznos od 21,96 EUR od 12. rujna 2013. do isplate,
- na iznos od 21,96 EUR od 11. listopada 2013. do isplate,
- na iznos od 21,96 EUR od 12. studenoga 2013. do isplate,

- na iznos od 21,96 EUR od 11. prosinca 2013. do isplate,
- na iznos od 21,96 EUR od 11. siječnja 2014. do isplate,
- na iznos od 21,96 EUR od 11. veljače 2014. do isplate,
- na iznos od 21,96 EUR od 13. ožujka 2014. do isplate,
- na iznos od 21,96 EUR od 11. travnja 2014. do isplate,
- na iznos od 21,96 EUR od 13. svibnja 2014. do isplate,
- na iznos od 21,96 EUR od 11. lipnja 2014. do isplate,
- na iznos od 21,96 EUR od 11. srpnja 2014. do isplate,
- na iznos od 21,96 EUR od 13. kolovoza 2014. do isplate,
- na iznos od 21,96 EUR od 11. rujna 2014. do isplate,
- na iznos od 21,96 EUR od 11. listopada 2014. do isplate,
- na iznos od 21,96 EUR od 11. studenog 2014. do isplate,
- na iznos od 21,96 EUR od 11. prosinca 2014. do isplate,
- na iznos od 21,96 EUR od 10. siječnja 2015. do isplate,
- na iznos od 21,96 EUR od 11. veljače 2015. do isplate,
- na iznos od 21,96 EUR od 11. ožujka 2015. do isplate,
- na iznos od 21,96 EUR od 11. travnja 2015. do isplate,
- na iznos od 21,96 EUR od 9. svibnja 2015. do isplate,
- na iznos od 21,96 EUR od 11. lipnja 2015. do isplate,
- na iznos od 21,96 EUR od 11. srpnja 2015. do isplate,
- na iznos od 21,96 EUR od 11. kolovoza 2015. do isplate,
- na iznos od 21,96 EUR od 11. rujna 2015. do isplate,
- na iznos od 21,96 EUR od 10. listopada 2015. do isplate,
- na iznos od 21,96 EUR od 11. studenoga 2015. do isplate,
- na iznos od 21,96 EUR od 11. prosinca 2015. do isplate,
- na iznos od 21,96 EUR od 9. siječnja 2016. do isplate,
- na iznos od 21,96 EUR od 10. veljače 2016. do isplate,
- na iznos od 21,96 EUR od 11. ožujka 2016. do isplate,
- na iznos od 21,96 EUR od 9. travnja 2016. do isplate,
- na iznos od 21,96 EUR od 10. svibnja 2016. do isplate,
- na iznos od 21,96 EUR od 11. lipnja 2016. do isplate,
- na iznos od 21,96 EUR od 9. srpnja 2016. do isplate,
- na iznos od 21,96 EUR od 11. kolovoza 2016. do isplate,
- na iznos od 21,96 EUR od 10. rujna 2016. do isplate,
- na iznos od 21,96 EUR od 11. listopada 2016. do isplate,
- na iznos od 21,96 EUR od 11. studenoga 2016. do isplate,
- na iznos od 21,96 EUR od 10. prosinca 2016. do isplate,
- na iznos od 21,96 EUR od 11. siječnja 2017. do isplate,
- na iznos od 21,96 EUR od 11. veljače 2017. do isplate,
- na iznos od 21,96 EUR od 11. ožujka 2017. do isplate,
- na iznos od 21,96 EUR od 8. travnja 2017. do isplate,
- na iznos od 21,96 EUR od 11. svibnja 2017. do isplate,
- na iznos od 21,96 EUR od 10. lipnja 2017. do isplate,
- na iznos od 21,96 EUR od 11. srpnja 2017. do isplate,
- na iznos od 21,96 EUR od 11. kolovoza 2017. do isplate,
- na iznos od 21,96 EUR od 9. rujna 2017. do isplate,
- na iznos od 21,96 EUR od 11. listopada 2017. do isplate,
- na iznos od 21,96 EUR od 11. studenoga 2017. do isplate,
- na iznos od 21,96 EUR od 9. prosinca 2017. do isplate,
- na iznos od 21,96 EUR od 11. siječnja 2018. do isplate,

- na iznos od 21,96 EUR od 10. veljače 2018. do isplate,
- na iznos od 21,96 EUR od 9. ožujka 2018. do isplate,
- na iznos od 21,96 EUR od 10. travnja 2018. do isplate,
- na iznos od 21,96 EUR od 11. svibnja 2018. do isplate,
- na iznos od 21,96 EUR od 9. lipnja 2018. do isplate,
- na iznos od 21,96 EUR od 11. srpnja 2018. do isplate,
- na iznos od 21,96 EUR od 7. kolovoza 2018. do isplate,
- na iznos od 21,96 EUR od 11. rujna 2018. do isplate,
- na iznos od 21,96 EUR od 11. listopada 2018. do isplate,
- na iznos od 21,96 EUR od 10. studenoga 2018. do isplate,
- na iznos od 21,96 EUR od 12. prosinca 2018. do isplate,
- na iznos od 21,96 EUR od 11. siječnja 2019. do isplate,
- na iznos od 21,96 EUR od 9. veljače 2019. do isplate,
- na iznos od 21,96 EUR od 9. ožujka 2019. do isplate,
- na iznos od 21,96 EUR od 11. travnja 2019. do isplate,
- na iznos od 21,96 EUR od 11. svibnja 2019. do isplate,
- na iznos od 21,96 EUR od 11. lipnja 2019. do isplate,
- na iznos od 21,96 EUR od 11. srpnja 2019. do isplate,
- na iznos od 21,96 EUR od 10. kolovoza 2019. do isplate,
- na iznos od 21,96 EUR od 11. rujna 2019. do isplate,
- na iznos od 21,96 EUR od 11. listopada 2019. do isplate,
- na iznos od 21,96 EUR od 9. studenoga 2019. do isplate,
- na iznos od 21,96 EUR od 11. prosinca 2019. do isplate,
- na iznos od 21,96 EUR od 11. siječnja 2020. do isplate,
- na iznos od 21,96 EUR od 11. veljače 2020. do isplate,
- na iznos od 21,96 EUR od 11. ožujka 2020. do isplate,
- na iznos od 21,96 EUR od 1. srpnja 2020. do isplate,
- na iznos od 21,96 EUR od 11. srpnja 2020. do isplate,
- na iznos od 21,96 EUR od 5. kolovoza 2020. do isplate,
- na iznos od 21,96 EUR od 11. rujna 2020. do isplate,
- na iznos od 21,96 EUR od 10. listopada 2020. do isplate,
- na iznos od 21,96 EUR od 11. studenoga 2020. do isplate,
- na iznos od 21,96 EUR od 11. prosinca 2020. do isplate,
- na iznos od 21,96 EUR od 9. siječnja 2021. do isplate,
- na iznos od 21,96 EUR od 11. veljače 2021. do isplate,
- na iznos od 21,96 EUR od 11. ožujka 2021. do isplate,
- na iznos od 21,96 EUR od 10. travnja 2021. do isplate,
- na iznos od 21,96 EUR od 12. svibnja 2021. do isplate,
- na iznos od 21,96 EUR od 11. lipnja 2021. do isplate,
- na iznos od 21,96 EUR od 10. srpnja 2021. do isplate,
- na iznos od 21,96 EUR od 10. kolovoza 2021. do isplate,
- na iznos od 21,96 EUR od 11. rujna 2021. do isplate,
- na iznos od 21,97 EUR od 9. listopada 2021. do isplate,
- na iznos od 21,96 EUR od 9. studenoga 2021. do isplate,
- na iznos od 21,96 EUR od 10. prosinca 2021. do isplate,
- na iznos od 21,96 EUR od 11. siječnja 2022. do isplate,
- na iznos od 21,96 EUR od 10. veljače 2022. do isplate,
- na iznos od 21,96 EUR od 10. ožujka 2022. do isplate,
- na iznos od 21,96 EUR od 9. travnja 2022. do isplate,
- na iznos od 21,96 EUR od 10. svibnja 2022. do isplate,

- na iznos od 21,96 EUR od 9. lipnja 2022. do isplate,
- na iznos od 21,96 EUR od 9. srpnja 2022. do isplate,
- na iznos od 21,96 EUR od 10. kolovoza 2022. do isplate,
- na iznos od 21,96 EUR od 9. rujna 2022. do isplate,
- na iznos od 21,96 EUR od 8. listopada 2022. do isplate,
- na iznos od 21,96 EUR od 10. studenoga 2022. do isplate,
- na iznos od 21,96 EUR od 9. prosinca 2022. do isplate,
- na iznos od 21,96 EUR od 10. siječnja 2023. do isplate,
- na iznos od 21,96 EUR od 10. veljače 2023. do isplate,
- na iznos od 21,96 EUR od 9. ožujka 2023. do isplate,
- na iznos od 21,96 EUR od 7. travnja 2023. do isplate,
- na iznos od 21,96 EUR od 9. svibnja 2023. do isplate,

u roku od 15 dana.

III. Odbija se zahtjev tužitelja za platež zateznih kamata na iznose iz t. I. izreke presude iznad stope iz t. I. izreke do tražene stope iz čl. 2. st. 2. Zakona o obveznih odnosa koja se primjenjuje na trgovačke ugovore, kao neosnovan.

IV. Nalaže se tuženiku naknaditi tužitelju troškove parničnog postupka u iznosu od 994,82 EUR sa zateznim kamatama tekućim od dana donošenja presude pa do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 01. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 01. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi navodi da je s tuženikom sklopio Ugovor o plaćanju naknade za postavljanje reklame, šifra: 574180, Klasa: 363-02/2013-016/075, Ur. broj: 251-13-32-5-13-2 od dana 16. travnja 2013., a kojim ugovorom je ugovoreno tužiteljevo plaćanje naknade tuženiku za postavljanje jednog neosvijetljenog jednostranog reklamnog panoa na građevini veličine 5,04 x 2,38 m, na objekt u suvlasništvu drugih, izgrađenom na k. č. 1442 k.o. Trnje u Zagrebu, Jankovačka 15, u iznosu od 165,46 tadašnjih HRK mjesečno (21,96 EUR, po tečaju konverzije nakon uvođenja EUR kao službene valute u RH od 1. siječnja 2023.) a temeljem čl. 39. tada važeće Odluke o komunalnom radu ("Službeni glasnik Grada Zagreba" broj 4/08, 5/08, 8/09, 17/09, 17/10 i 5/11 – dalje u tekstu: Odluka o komunalnom redu). Tuženik je nakon sklapanja predmetnog ugovora donio Rješenje Klasa: UP/I-363-02/12-01/2567, Ur. broj: 251-13-31/100-13-4-SM, od 25. travnja 2013., kojim je odobreno postavljanje reklamnog panoa opisanog u prethodnom stavku. Čl. 5. Ustava Republike Hrvatske propisano je: „U Republici Hrvatskoj zakoni moraju biti u suglasnosti s Ustavom, a ostali propisi i s Ustavom i sa zakonom. Svatko je dužan držati se Ustava i prava i poštivati pravni poredak Republike Hrvatske.“ Dakle, Odluka o komunalnom redu je ostali propis, a čl. 39. navedene odluke, temeljem koje je sklopljen ugovor, glasi: „Za postavljanje natpisa, plakata, reklama i reklamnih panoa na javne površine, zemljište i objekte plaća se naknada koju pravilnikom određuje Gradsko poglavarstvo, ovisno o zoni u kojoj se postavljaju, o njihovoj reklamnoj površini, odnosno veličini, vrsti i tipu. Podnositelj zahtjeva i gradonačelnik Grada Zagreba, odnosno osoba koju on ovlasti sklapaju ugovor o plaćanju naknade.“ Taj članak ne razlikuje situaciju kad se reklama postavlja na privatnom zemljištu (zemljištu u vlasništvu fizičke ili pravne osobe) od situacije kad se

reklama postavlja na zemljištu u vlasništvu tuženika, odnosno jedinice lokalne samouprave. Naplaćivanje naknade za postavljanje reklama na privatno zemljište nikako ne može ući u djelokrug komunalnog reda niti to proizlazi iz bilo koje odredbe Zakona o komunalnom gospodarstvu, niti iz Zakona o lokalnoj i područnoj (regionalnoj) samoupravi te Zakona o financiranju jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave. Članak 68. Zakona o lokalnoj i područnoj (regionalnoj) samoupravi i čl. 3. st. 1. Zakona o financiranju jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave uređuju prihode jedinica lokalne samouprave, a niti u jednoj odredbi nije propisano da bi jedinica lokalne samouprave bila ovlaštena kao svoj prihod propisati naknade za reklame postavljene na privatnom zemljištu. Slijedom toga, predmetni čl. 39. Odluke o komunalnom redu nije u suglasnosti sa Zakonom o komunalnom gospodarstvu, Zakonom o lokalnoj i područnoj (regionalnoj) samoupravi i Zakonom o financiranju jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave koji su bili na snazi u vrijeme njezina donošenja te je taj članak neustavan i nezakonit. Ovakav stav zauzela je i sudska praksa, tako je primjerice u predmetu Usoz-118/20 Visoki upravni sud Republike Hrvatske ukinuo istovjetnu odredbu općeg akta Grada Velike Gorice, dok je isti sud u predmetu Usoz-52/24-5 od 27. svibnja 2025. također ukinuo istovjetnu odredbu čl. 54. st. 1. Odluke o reklamiranju na području Grada Dubrovnika. Trgovački sud u Zagrebu i Visoki trgovački sud Republike Hrvatske su u brojnim odlukama zauzeli stav da se radi o ugovorima koji su u cijelosti ništetni i ne proizvode pravne posljedice. Sudska praksa će se dostaviti po potrebi. Jedinice lokalne samouprave su u prikupljanju prihoda ograničene zakonom, stoga nisu ovlaštene kao vlastiti prihod propisati plaćanje naknade za reklamne predmete i natpise postavljene na površinama koje nisu u njihovom vlasništvu. Odredba po kojoj je plaćanje naknade tuženiku preduvjet za dobivanje odobrenja za postavljanje reklame na privatnom zemljištu u svakom je slučaju nezakonita i istovremeno neustavna. Odredbom članka 49. stavak 1. Ustava propisano je kako su su poduzetnička i tržišna sloboda temelj gospodarskog ustroja Republike Hrvatske, a st. 2. istog čl. da država osigurava svim poduzetnicima jednak pravni položaj na tržištu. Čl. 50. st. 2. Ustava propisuje da se poduzetnička sloboda može iznimno ograničiti zakonom radi zaštite interesa i sigurnosti Republike Hrvatske, prirode, ljudskog okoliša i zdravlja ljudi, a što ovdje nije slučaj. Sporna odredba Odluke o komunalnom redu ograničava poduzetničku slobodu, a s obzirom da je ugovor iz točke I. tužbe sklopljen temeljem tog članka, u cijelosti je ništetan i ne proizvodi pravne učinke, slijedom odredbe čl. 322. st. 1. Zakona o obveznim odnosima. U slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takva ugovora, a ako to nije moguće, ili ako se narav onoga što je ispunjeno protivi vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje (čl. 323. st. 1. Zakona o obveznim odnosima). Obzirom da je tužitelj platio tuženiku temeljem ništetnog ugovora iznos od 2.614,02 EUR, to od tuženika po ništetnom ugovoru potražuje navedeni iznos koji je stekao bez pravne osnove. Stoga je tuženik temeljem odredbe čl. 1111. Zakona o obveznim odnosima u obvezi tužitelju vratiti sve pojedine uplate, sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od sljedećeg dana od dana svake pojedine uplate do dana povrata. Tuženik je nepošteni stjecatelj u smislu čl. 1115. Zakona o obveznim odnosima, jer je kao jedinica lokalne samouprave morao znati da nema zakonsko ovlaštenje za propisivanje općim aktom obveze plaćanja naknade korisnicima s kojima sklapa ugovore za postavljanje reklama na nejavnim površinama (tako i Visoki trgovački sud Republike Hrvatske u presudi Pž-1964/2025 od 26. studenoga 2025.). Prema pravnom shvaćanju sjednice Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 30. siječnja 2020., zastarni rok potraživanja za

iznose plaćene po ništetnom ugovoru teče od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ništetnost. Stoga je tužitelj ovlašten potraživati sve uplate koje je izvršio tuženiku po ništetnom ugovoru. U odnosu na ovlaštenje (i dužnost) naslovnog suda za preispitavanje zakonitosti općeg akta u situaciji kada navedeni opći akt više nije na snazi, ukazuje se na odluku Vrhovnog suda Republike Hrvatske Rev-2169/2019 od 1. ožujka 2023. te odluke Ustavnog suda Republike Hrvatske broj U-III-4024/2019, U-III-4025/2019 i U-III-4026/2019 od 14. srpnja 2021. Stoga predlaže da sud utvrdi ništetnost ugovora od 16. travnja 2013. te da obveze tuženika da naknadi tužitelju iznos od 2.614,02 EUR sa zateznim kamatama.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu navodi da tužitelj ništetnost predmetnog Ugovora pokušava dokazati temeljem navodno protuzakonitog i protuustavnog članka podzakonskog akta, i to čl. 39 . Odluke o komunalnom redu, međutim pri tome: - ne dokazuje da bi u odnosu na sporni članak Odluke o komunalnom redu ikada bio pokrenut zakonom propisani postupak za ocjenu zakonitosti i ustavnosti; - ne dokazuje da bi u za to propisanom postupku bila donesena odluka Visokog upravnog su da RH ili Ustavnog suda RH kojom se sporni članak utvrđuje nezakonitim ili neustavnim. Tuženik ne spori da su tužitelj i tuženik dana 16. travnja 2013. sklopili predmetni Ugovor o plaćanju naknade za postavljanje reklame, šifra: 574180, Klasa: 363-02/201 3-016/075 , Urbroj: 251-13-32-5-13-2, a koji Ugovor je tužitelj dostavio uz tužbu. Navedeni Ugovor je sklopljen u skladu s propisanim postupkom za postavljanje reklame temeljem čl. 39. tada važeće Odluke o komunalnom redu (“Službeni glasnik Grada Zagreba” br. 4/08., 5/08., 8/09., 17/09., 17/10. i 5/11.; u daljnjem tekst: “Odluka ”) i temeljem odredaba tada važećeg Pravilnika o kriterijima za određivanje naknade za postavljanje natpisa, plakata, zastavica, reklama i reklamnih panoa (“Službeni glasnik Grada Zagreba ” br. 8/08. i 9/09.; u daljnjem tekstu: “Pravilnik”). Također je navedeni Ugovor tužitelj s tuženikom sklopio svojevoljno i dobrovoljno, čime je iskazao volju za postupanje po istom u smislu korištenja reklame i prihvaćanje obveze na plaćanje naknade za istu sve dok se reklama nalazi na zemljištu. Ukoliko je tužitelj smatrao da ugovor ograničava njegova prava mogao ga je raskinuti u svakom trenutku, a ukoliko je smatrao da Odluka o komunalnom redu temeljem koje je ovaj ugovor sklopljen nije donesena sukladno važećim zakonskim odredbama, tada je bio ovlašten i dužan pokrenuti postupak ispitivanja zakonitosti označene Odluke, što tužitelj, ni ti nitko drugi u za to propisanim rokovima, nije učinio. Odluka o komunalnom redu (“ Službeni glasnik Grada Zagreba ” br. 4/08., 5/08., 8/09., 17/09., 17/10. i 5/11.) donesena je sukladno Zakonu o komunalnom gospodarstvu (“ Narodne novine ” br. 36/95., 70/97., 128/99., 129/00., 59/01., 82/04., 178/04., 38/09., 79/09., 153/09., 49/11.) koji jasno upućuje na ovlaštenje i obvezu donošenja provedbenih propisa kojima se pobliže uređuju odnosi u komunalnom gospodarstvu (uređenje naselja, održavanje čistoće, čuvanje javne površine, korištenje javnih površina, skupljanje i odvoz komunalnog otpada i dr.) i niti jedna odredba navedene Odluke ne dovodi u pitanje niti krši odredbe navedenog Zakona niti drugih propisa koji su bili na snazi u vrijeme donošenja iste, niti je čl . 39. navedene Odluke ikada i u jednom postupku utvrđen nezakonitim ili neustavnim. Dapače, u utuženom periodu tuženik je raspolagao sa presudama u kojima je upravo ovo pravno pitanje – pitanje ništetnosti ugovora o plaćanju naknade za reklame postavljene na površini u privatnom vlasništvu – već bilo riješeno u identičnoj pravnoj stvari, na primjer u predmetu posl.br. P-2880/16 u kojem je tužbeni zahtjev pravomoćno odbijen, a odluke sudova prvog i drugog stupnja potvrđene su i presudom Vrhovnog suda Republike Hrvatske (u daljnjem tekstu: VSRH) posl.br. Rev-2390/2019 od 22. ožujka 2022. kojom je odbijena revizija tužitelja.

Naime, iz označene revizijske odluke posl.br. Rev-2390/2019 jasno proizlazi da je VSRH rješavajući upravo o ovom pravnom pitanju, već utvrdio da je tuženik bio ovlašten naplaćivati naknadu za postavljanje reklame na tuđoj nekretnini, iako nije ni vlasnik, a niti nositelj bilo kakvog stvarnog prava na toj nekretnini, te da ugovor o plaćanju naknade sklopljen temeljem takvog ovlaštenja nije protivan Ustavu Republike Hrvatske kao niti prisilnim propisima kojim se uređuje pitanje vlasništva i drugih stvarnih prava, te pitanje prihoda i financiranja jedinica lokalne i područne samouprave - dovodeći predmetno ovlaštenje direktno u vezu sa odredbama prisilnog propisa kojima se uređuje komunalno gospodarstvo i samoupravni djelokrug jedinica lokalne i područne samouprave. Shodno navedenom, nedvojbeno revizijski sud zaključuje kako ugovor o plaćanju naknade za postavljanje reklame nije ništetan u smislu odredbe članka 322. Zakona o obveznim odnosima („ Narodne novine “ br. 35/05., 41/08., 78/15., 29/18., 126/21., 114/22., 156/22. i 155/23., u daljnjem tekstu: „ ZOO “), niti po nekoj drugoj osnovi iz istog zakona, te da se u konkretnom slučaju prema utvrđenju suda radi o jednoj vrsti ograničenja vlasnikovih prava koja se temelje na prisilnim propisima. Tuženik napominje da je pravno pitanje utvrđenja ništetnosti upravo ugovora o plaćanju naknade za reklame bilo predmetom ogromnog broja sudskih postupaka u kojima je sud ispitujući ovo pitanje, bilo kao osnovni tužbeni zahtjev (npr. predmet posl. br. P-2880/16) ili kao prethodno pitanje (npr. presude posl. br. Pž-3835/2017 i Pž-2674/2019) ili samo usvajajući tužbene zahtjeve tuženika kojima se potraživala isplata temeljem ugovora (primjerice predmeti posl. br.: Povrv-908/21, Povrv-411/22, Povrv-1352/19, Povrv-1320/19 i stotine drugih istovrsnih predmeta) nesporno ustvrdio kako predmetni ugovori nisu ništetni ni po kom osnovu, već su utemeljeni na pozitivnim zakonskim propisima. Dakle, tuženikovo ovlaštenje za naplatu utužene naknade proizlazilo je i proizlazi iz važećih propisa, odredbe kojih do danas nisu ukinute niti poništene ni odlukom Visokog upravnog suda Republike Hrvatske kao niti odlukom Ustavnog suda Republike Hrvatske u čijoj su nadležnosti ocjena zakonitosti i ustavnosti općeg akta jedinice lokalne i područne (regionalne) samouprave, kao i iz postojeće sudske prakse po kojoj sud ove ugovore nije smatrao ništetnim ni po kom osnovu. Tuženik je mišljenja kako naslovni sud u ovom postupku nije ovlašten ispitivati ni utvrđivati ustavnost i zakonitost Odluke o komunalnom redu koja više nije na snazi, a posljedično tome niti izvoditi zaključak o navodnoj ništetnosti ugovora koji je sklopljen među strankama i koji, budući da je u cijelosti utemeljen na tada važećim pravnim propisima, nije ništetan niti može biti utvrđen ništetnim. Također, u konkretnom slučaju ne postoje pretpostavke ni za vođenje postupka za ocjenu suglasnosti s Ustavom i Zakonom predmetnog čl. 39. Odluke sukladno odredbama Zakona o upravnim sporovima. Slijedom iznijetog u cijelosti su neosnovani navodi kojima tužitelj pokušava dokazati da bi dio podzakonskog propisa temeljem kojeg je zaključen ugovor među strankama bio protuustavan i protuzakonit, a samim time i da bi sklopljeni Ugovor bio ništetan. Budući ugovor temeljem kojeg je tužitelj vršio plaćanja na ime postavljene reklame nije niti može biti utvrđen ništetnim, jer je isti sklopljen temeljem tada važećeg pravnog propisa, to tužitelj pogrešno zaključuje da tuženik nema pravnu osnovu za naplatu potraživanja koje je predmet ovoga spora. U odnosu na sudsku praksu na koju se tužitelj poziva u tužbi tuženik napominje kako se ista ne može utjecati na rješavanje merituma u gornjoj pravnoj stvari, jer se presude Visokog upravnog suda RH odnose na opće akte Grada Velike Gorice i Grada Dubrovnika, koji se ne primjenjuju na području Grada Zagreba, a pravna stajališta izražena u obrazloženju navedenih presuda, ne mogu biti obvezujuća za sud u ovome postupku. Naime, za odluku suda u ovoj pravnoj stvari odlučno je samo to postoji li kakva odluka Visokog upravnog suda Republike Hrvatske glede zakonitosti ovdje sporne Odluke.

Tako navodi i naslovni sud u obrazloženju presude posl. br. P-2367/2023 od 8. studenoga 2024. U odnosu na visinu tužbenog zahtjeva, odnosno naznačene iznose i datume pojedinih uplata tužitelja, tuženik iste čini nespornim budući da su u skladu s njegovom evidencijom. Međutim, tuženik osporava zatraženi tijek kamata na utuženi novčani iznos od sljedećeg dana od dana svake pojedine uplate do dana povrata, budući da isti nije u skladu s odredbom čl. 1115. Zakona o obveznim odnosima, a imajući u vidu okolnost da tuženik nije nepošten i stjecatelj utuženih iznosa. Naime, tuženik nije imao niti jedan razlog posumnjati na postojanje eventualnog uzroka ništetnosti ugovora, jer je imao propisanu predmetnu naknadu kao dio svojih prihoda poput ostalih jedinica lokalne samouprave u Republici Hrvatskoj, te je predmetnu naknadu uredno naplaćivao sve ove godine čak i kroz mnogobrojne parnične postupke pred Naslovnim sudom kao i pred Visokim trgovačkim sudom Republike Hrvatske. Niti jedan sud (uključujući Vrhovni sud Republike Hrvatske), što proizlazi iz ovdje dostavljene prakse, sve te godine nije osporavao zakonitost naplate naknade za postavljanje reklama na površini u privatnom vlasništvu kao što niti u postupku pred Visokim upravnim sudom Republike Hrvatske nije utvrđena nezakonitost Odluke, a niti je isto utvrdilo nadležno ministarstvo u provođenju prava nadzora. Dakle, uzimajući u obzir činjenicu da naplata naknade za postavljanje reklame na zemljištu u vlasništvu drugih nikada nije utvrđena kao protuzakonita ili protuustavna , a tuženik je postupao po općem aktu koji je bio na snazi u utuženom periodu, te je Vrhovni sud Republike Hrvatske u prethodno spomenutoj revizijskoj odluci zauzeo stav da je takvo postupanje zakonito i ustavno, isti nije i ne može biti nepošteni stjecatelj utuženih iznosa. U prilog gornjih navoda , tuženik dostavlja presudu Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, posl. br. Pž-220/ 26 od 13. travnja 2026., donesenu u istovrsnoj pravnoj stvari u predmetu Naslova gornjeg posl. br. P-1368/25, kojom je odbijen kao neosnovan tužbeni zahtjev u odnosu na zakonske zatezne kamate tekuće na pojedine iznose od dana plaćanja do podnošenja tužbe, upravo iz razloga što tuženik nije nepošteni stjecatelj utuženih iznosa.

3. Tijekom postupka sud je pročitao sve dokaze u spisu, što će naknado biti obrazloženo, kao i cjelokupnu sudsku praksu, koja djeluje snagom svoje pravne argumentacije.

4. Raspravnim rješenjem od 16. listopada 2026. (list 197. spisa) sud je odbio daljnje predložene, a neizvedene dokazne prijedloge, kao nevažne, radi utvrđenja odlučnih činjenica. Ovo stoga jer je činjenično stanje u trenutku zaključenja glavne rasprave bilo u dovoljnoj mjeri razjašnjeno za donošenje meritorne odluke, što će biti još dodatno obrazloženo.

5. Cijeneći rezultate dokaznog postupka, kako svaki dokaz zasebno, tako i sve dokaze zajedno, a na osnovi odredbe iz čl. 8. Zakon o parničnom postupku (Narodne novine, broj: 53/1991., 91/1992., 112/1999., 88/2001., 117/2003., 88/2005., 2/2007. – odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 84/2008., 123/2008., 57/2011., 25/2013., 28/2013., 89/2014. – odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 70/2019., 80/2022., 114/2022., 155/2023. i 146/2025. - dalje u tekstu: ZPP), ovaj sud je zaključio da je tužbeni zahtjev osnovan.

6. Predmet spora predstavlja zahtjev tužitelja za utvrđenje ništetnosti ugovora o plaćanju naknade za postavljanje reklame, šifra: 574180, klasa: 363-02/2013-016/075, ur. br. 251-13-32-13-2 od 16. travnja 2013. i zahtjev za isplatu iznosa od 2.614,02

EUR, a koje iznose je tužitelj platio tuženiku na osnovu tog ugovora s zateznim kamatama, kao restitucijski zahtjev.

7. Između stranaka nije sporno da su sklopile ugovor i da je na temelju navedenog ugovora tužitelj tuženiku isplatio utuženi iznos. Nije sporna visina tužbenog zahtjeva (tuženik ni jednom riječju ne spori ukupnu visinu, niti pojedinačne plaćene iznose, kao i datume plaćanja).

8. Sporna je valjanost navedenog ugovora s obzirom na tužiteljeve tvrdnje da je sklopljen na temelju Odluke o komunalnom redu iz 2008. koja nije sukladna zakonu Zakonu o komunalnom gospodarstvu, Zakonu o lokalnoj i područnoj (regionalnoj) samoupravi i Zakonu o financiranju jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave te Ustavu Republike Hrvatske. Sporna je osnova. Sporno je je li tuženik savjestan ili nesavjestan stjecatelj.

9. Ugovor za plaćanje naknade za postavljanje reklame od 16. travnja 2013. (listovi 9. i 10. spisa) sklopljen je između tuženika, kao Grada, i tužitelja kao korisnika, a predmet tog ugovora je postavljenje postavljanje jedno neosvijetljenog jednostranog reklamnog panoa na građevini veličine 5,04 X 2,38 m, nekretnine koja je u suvlasništvu trećih osoba, a izgrađena je na k. č. 1442 k.o. trnje u zagrebu, Jankovčka 15 – sjeverna strana objekta.

10. Kao što nije sporno da je sklopljen ugovor u travnju 2013., tako nije sporno ni da je tuženik donio rješenje i to po Gradski ured za prostorno uređenje, izgradnju grada, graditeljstvo, komunalne poslove i promet donijelo je uporabnu dozvolu, klasa: UP/i-363-02/12-01/2567, ur. br. 251-13-31/100-13-4-SM od 25. travnja 2013. (listovi 11. - 13. spisa) kojom je tužitelju postavljenog reklamnog panoa iz ugovora od 16. travnja 2013. (navedeno nije sporno, identitet panoa nije sporan, broj panoa nije sporan).

11. Između stranaka nije sporno da je zemljište na kojem je tužitelju odobrena izgradnja odnosno postavljanje reklamnog panoa na osnovu prethodno citiranog ugovora u suvlasništvu trećih osoba (takvo što čak i piše u samom ugovoru).

12. Odluka o komunalnom redu, pa tako i konkretno Odluka o komunalnom redu ("Službeni list Grada Zagreba, br. 4/08. – dalje u tekstu: OKR/2008.) predstavlja opći akt (tako i Ustavni sud Republike Hrvatske u odluci pod brojem U-II-5157/2005 i dr. od 5. ožujka 2012., "Narodne novine" broj 41/2012.). Navedeno proizlazi i iz odredbe čl. 73. Zakona o lokalnoj i područnoj (regionalnoj) samoupravi kojim je propisano da predstavničko tijelo općine, grada i županije u svom samoupravnom djelokrugu donosi odluke i druge opće akte, u skladu sa svojim statutom. Prije nego što stupi na snagu opći akt obavezno se objavljuje u službenom glasilu jedinice. Ako općina i grad nema svoje službeno glasilo, opći akt općine i grada objavljuje se u službenom glasilu županije. Opći akt stupa na snagu najranije osmi dan od dana njegove objave. Iznimno, općim se aktom može iz osobito opravdanih razloga odrediti da stupa na snagu prvog dana od dana objave. Opći akt ne može imati povratno djelovanje.

13. Suprotno tvrdnjama tuženika, ovaj sud ima ovlaštenje i dužnost preispitati zakonitost općeg akta u situaciji kad navedeni opći akt više nije na snazi (jer je prestao važiti – što između stranaka nije sporno), kako je to slučaj u ovoj konkretnoj situaciji.

Naime, radi se o općem aktu koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja spornog ugovora te njegov sadržaj ima učinka na valjanost pravnog posla koji je temeljem njega sklopljen. Dapače, učinci su poteknuli i nadalje sve dok je tužitelj po ugovoru nastavio plaćati naknadu tuženiku, kao stjecatelju.

14. Odredbom iz čl. 39. st. 1. OKR/2008. za postavljanje natpisa, plakata, reklama i reklamnih panoa na javne površine, zemljište i objekte plaća se naknada koju pravilnikom određuje Gradsko poglavarstvo, ovisno o zoni u kojoj se postavljaju, o njihovoj reklamnoj površini, odnosno veličini, vrsti i tipu.

15. Vrhovni sud Republike Hrvatske zauzeo je o navedenom pravnom pitanju već stajalište u odlukama, posl. br. Rev-949/2022 od 8. ožujka 2022. i Rev-2169/2019 od 1. ožujka 2023. te u odluci Ustavnog suda Republike Hrvatske broj U-III-4024/2019, U-III-4025/2019 i U-III-4026/2019 od 14. srpnja 2021., a na koje se poziva i Visoki trgovački sud Republike Hrvatske u odluci pod brojem Pž-1736/2014 od 18. rujna 2024. Svako suprotno tumačenje dovelo bi do nerazmjernog ograničenja prava na pristup sudu (čl. 6. Europske Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda, "Narodne novine – Međunarodni ugovori" broj 18/97., 6/99., 14/02., 13/03., 9/05., 1/06., 2/10., 13/17.).

16. Presudom Visokog upravnog suda Republike Hrvatske, posl. br. Usoz-43/2024-22 od 23. ožujka 2026. ukinute su odredbe Odluke o komunalnom redu (Službeni glasnik Grada Zagreba, br. 15/23., 42/23. i 40/24. – dalje u tekstu: Odluke o komunalnom redu) čl. 61. st. 1. u dijelu koji propisuje "zemljišta i objekte u vlasništvu drugih", čl. 61. st. 2. i čl. 61. st. 4.

17. Presudom Visokog upravnog suda Republike Hrvatske, posl. br. Usoz-125/2024-7 od 23. ožujka 2026. (listovi 420. – 427. spisa) ukinut je Pravilnik o određivanju naknada za postavljanje ploča s natpisom, plakata, reklama i reklamnih panoa ("Službeni glasnik Grada Zagreba, br. 11/24).

18. OKR/2008. je radi uređenja naselja, održavanja čistoće, čuvanja i korištenja javnih površina, skupljanja, odvoza i postupanja sa skupljenim komunalnim otpadom, uklanjanja snijega i leda, te uklanjanja protupravno postavljenih predmeta na području Grada Zagreba propisan komunalni red i mjere za njegovo provođenje (čl. 1. navedene OKR/2008).

19. OKR/2008. donesena je na temelju odredbe čl. 16. Zakona o komunalnom gospodarstvu (Narodne novine 36/95, 70/97, 128/99, 57/00, 129/00, 59/01, 26/03 - pročišćeni tekst, 82/04 i 178/04) i članka 38. točke 2. Statuta Grada Zagreba (Službeni glasnik Grada Zagreba 19/99, 19/01, 20/01 - pročišćeni tekst, 10/04, 18/05, 2/06 i 18/06). Tom je odredbom propisano da je, u cilju pobližeg uređenja odnosa u komunalnom gospodarstvu, predstavničko tijelo jedinice lokalne samouprave obvezno donijeti odluku o komunalnom redu i mjere za njezino provođenje, a s kojom odlukom se propisuju naročito odredbe o uređenju naselja; održavanju čistoće i čuvanju javnih površina; korištenju javnih površina; skupljanju, odvozu i postupanju sa skupljenim komunalnim otpadom; uklanjanju snijega i leda; uklanjanju protupravno postavljenih predmeta; mjere za provođenje komunalnog reda i kaznene odredbe.

20. Prema odredbi čl. 29. OKR/2008. reklame su reklamne zastave, reklamna platna (na građevinskim skelama, ogradama i građevinama u rekonstrukciji, sanaciji ili gradnji), transparenti, reklamni ormarići, oslikane reklamne poruke (na zidovima građevina, ogradama, tendama, prometnicama i slično), reklamni natpisi i drugi predmeti koji služe reklamiranju, osim reklamnih panoa. Način postavljanja reklama određuje pravilnikom gradonačelnik na prijedlog Gradskog ureda za prostorno uređenje, izgradnju Grada, graditeljstvo, komunalne poslove i promet uz prethodno pribavljenu suglasnost gradskog upravnog tijela nadležnog za uređenje javnih gradskih prostora i Gradskog zavoda za zaštitu spomenika kulture i prirode. Zabranjeno je postavljanje reklama suprotno navedenom pravilniku.

21. Nadalje, prema odredbi iz čl. 30. OKR/2008. za postavljanje ploča s natpisom, plakata, jarbola, reklama i reklamnih panoa na javne površine, zemljišta i objekte u vlasništvu drugih, plaća se naknada koju pravilnikom propisuje gradonačelnik na prijedlog gradskog upravnog tijela nadležnog za komunalne poslove. Vlasnik, odnosno korisnik predmeta iz st. 1. ovog članka i gradonačelnik, odnosno osoba koju on ovlasti, sklapaju ugovor o plaćanju naknade.

22. Prema tada važećoj odredbi čl. 3. i 4. Zakona o financiranju jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave (Narodne novine br. 117/1993, 92/1994, 69/1997, 33/2000, 73/2000, 127/2000, 59/2001, 107/2001, 117/2001, 150/2002, 147/2003, 132/2006, 26/2007, 73/20089 – dalje u tekstu: Zakona o financiranju jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave) vlastiti izvori sredstava općine i grada jesu prihodi od vlastite imovine, u smislu čl. 68. st. 3. t. 1., 2., 3. i 4. Zakona o lokalnoj samoupravi i upravi; općinski, odnosno gradski porezi u skladu s ovim Zakonom; novčane kazne i oduzeta imovinska korist za prekršaje koje sami propišu; upravne pristojbe u skladu s posebnim zakonom, boravišne pristojbe, u skladu s posebnim zakonom; komunalne naknade, doprinosi i druge naknade utvrđene posebnim zakonom; naknade za uporabu javnih, općinskih ili gradskih površina te drugi prihodi utvrđeni posebnim zakonom.

23. Prema odredbi čl. 19. st. 1. Zakona o komunalnom gospodarstvu (Narodne novine br. 36/1995, 109/1995, 21/1996, 70/1997, 128/1999, 57/2000, 129/2000, 59/2001, 82/2004, 110/2004, 178/2004 – dalje u tekstu: Zakonu o komunalnom gospodarstvu) komunalna je naknada prihod proračuna jedinice lokalne samouprave, a sredstva komunalne naknade namijenjena su financiranju obavljanja djelatnosti odvodnje atmosferskih voda, održavanja čistoće u dijelu koji se odnosi na čišćenje javnih površina, održavanja javnih površina, održavanja nerazvrstanih cesta, održavanja groblja i krematorija i javne rasvjete.

24. Iz navedenih odredbi ne proizlazi da bi jedinica lokalne samouprave bila ovlaštena općim aktom urediti pitanje naplate naknade za postavljanje reklama i reklamnih panoa na nekretninama u privatnom vlasništvu odnosno na nejavnim površinama. Štoviše, u pravilu korisnik plaća naknadu u vidu zakupnine vlasniku nekretnine na koju je postavljena reklama, a vlasnik nekretnine plaća jedinici lokalne samouprave komunalni doprinos. U odnosu na ovlaštenje tuženika za plaćanje ovakve naknade i Vrhovni sud Republike Hrvatske je rješenjem pod brojem Revd-2054/2020 od 15. rujna 2020. dopustio podnošenje revizije.

25. S obzirom na izneseno, stav je ovog suda da je OKR/2008. i t o čl. 39. st. 1. navedene Odluke kojom je propisana obveza plaćanja naknade za postavljanje reklama i reklamnih panoa na zemljište i objekte koji nisu javni u suprotnosti sa zakonom, odnosno nezakonita.

26. Navedeno utvrđenje nije suprotno niti utvrđenjima i ocjeni Visokog upravnog suda Republike Hrvatske, koji je odlučivao o zakonitosti općih akata drugih jedinica lokalne samouprave, a koji su po svom sadržaju bitno slični ovdje spornom općem aktu (odluke broj Usoz-8/2016 od 13. lipnja 2016., Usoz-118/2020 od 25. travnja 2022.).

27. Tako i Vrhovni sud Republike Hrvatske u odluci broj Rev-1051/2022.

28. S obzirom da je odredbom čl. 322. ZOO određeno da je ugovor koji je protivan Ustavu Republike Hrvatske, prisilnim propisima ili moralu društva ništetan, osim ako cilj povrijeđenog pravila ne upućuje na neku drugu pravnu posljedicu ili ako zakon u određenom slučaju ne propisuje što drugo, a imajući u vidu naprijed navedene zaključke, ocijenjeno je da je ugovor od 24. rujna 2010. ništetan i da kao takav ne proizvodi pravne učinke.

29. Stoga je odlučeno kao pod točkom I. izreke presude.

30. U slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takva ugovora, a ako to nije moguće, ili ako se narav onoga što je ispunjeno protivi vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje (čl. 323. st. 1. ZOO).

31. Kako je predmetni ugovor utvrđen ništetnim, tužitelj je ovlašten, po pravilima o stjecanju bez osnove (čl. 1111. ZOO), tražiti vraćanje svega što je na osnovu tog ugovora dao. Budući da nije sporna visina naknade koju je na ime ništetnog ugovora tužitelj isplatio tuženiku, valjalo je tuženika obvezati na isplatu tog novčanog iznosa i to sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od trenutka stjecanja jer je tuženik, prema ocjeni suda, nepošteni stjecatelj (čl. 1115. ZOO). Naime, tuženik je znao, odnosno morao znati, da kao jedinica lokalne samouprave nema, u relevantnim zakonima, uporište za propisivanje općim aktom obveze plaćanja naknade korisnicima s kojima sklapa ugovore za postavljanje reklama na nejavnim površinama.

32. Valja ponoviti da tuženik u ovo postupku ne osporava utuženi iznos, kao i dane plaćanja odnosno tijek zateznih kamata, odnosno ne osporava visinu tužbenog zahtjeva već ističe da nije nepošten, već pošten u stjecanju naknade odnosno koristi po osnovi ugovora koji su stranke imale sklopljen.

33. Međutim, nije u pravu tuženik kada tvrdi da kamata tužitelju ne pripada od dana stjecanja, odnosno nije u pravu tuženik kada tvrdi da je on pošteni stjecatelj. Ovo stoga što zakonski propisi nisu propisivali i davali ovlaštenje tuženiku da donosi odluke i pravilnike kojima će propisati obvezu, odnosno pravni osnov za plaćanje naknade za reklame postavljene na tuđem zemljištu, kao i njihov visinu. Iako takvo zakonsko ovlaštenje nije postojalo, tužitelj je sam odlukom o komunalnom redu propisao pravnu osnovu za platež naknade i sklapanje ugovora, ovdje konkretno s tužiteljem i za donošenje pravilnika kojim je uredio visinu naknade. Pritom je tužitelj jedinica lokalne

samouprave koja ujedno ima položaj jedinice područne (regionalne) samouprave te ima položaj i županije (čl. 1. i čl. 2. Zakona o Gradu Zagrebu - Narodne novine br. 62/2001, 125/2008, 36/2009, 119/2014, 98/2019, 144/2020) dok je tužitelj u obavljanju svojih djelatnosti, ovdje konkretno donošenja odluke o komunalnom redu i pravilnika, trebao voditi računa o tome da su odluke i pravilnici koje donosi, kao podzakonski akti, sukladni odredbama zakona, kao višeg pravnog akta (čl. 6. Ustava Republike Hrvatske – Narodne novine br. 56/1990, 135/1997, 113/2000, 28/2001, 76/2010, 5/2014).

34. Zbog navedenog, sud je zaključio da je tuženik, suprotno navodima tuženika, nepošten stjecatelj te je kamate sudio počev od stjecanja do isplate, sve primjenom odredbe iz čl. 1115. ZOO-a.

35. Vezano uz navedeno, sud je pročitao, među ostalim, i presudu Visokog trgovačkog suda RH, posl. br. Pž-220/2026-2 od 13. travnja 2026. Iako cijeneći stav drugostupanjskog suda, ovaj sud se ne slaže sa stavom iskaznim u presudu, posl. br. Pž-220/2026-2 od 13. travnja 2026. Naime, ovaj sud je mišljenja da tuženik, kao jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave sa statusom županije nije trebao dovesti tužitelja do takve situacije da uopće mora pokretati parnične postupke, a kada je već i doveo do ovakve situacije, onda je trebao obvezno pravne zahtjeve riješiti u mirnom postupku, a ne se ustrajno nastaviti boriti u parničnim postupcima, sve pored donošenja odluka koja su u prethodno opisanom dijelu presude nezakonite.

36. Na jednak način ovaj sud je već odlučio u pravomoćnoj i ovršnoj presudi, posl. br. P-300/2026. od 16. lipnja 2026., a koja je postala pravomoćna i ovršna 2. srpnja 2026.

37. Visina stope zatezne kamate određena je u skladu s odredbom čl. 29. st. 2. ZOO koja se primjenjuje na ostale odnose jer se ovdje ne radi o odnosu iz trgovačkog ugovora, već o plaćanju s osnove stečenog bez osnove.

38. Tako i Visoki trgovački sud Republike Hrvatske u odlukama, posl. br. Pž-4343/2024 od 12. ožujka 2025., Pž-2359/2025-2 od 22. rujna 2026., Pž-1949/2025-3 od 1. rujna 2026., Pž-2052/2024-7 od 21. srpnja 2026. te, iako cijeneći stav i autoritet drugostupanjskog suda, ne slaže se sa pravnim stavom navedenim u prethodno spomenuti presudama te ostaje kod svog pravog mišljenja već navedenog pod t. 13. dok je pod t. 15. obrazloženja ove presude već navedeno da je o tom pravnom pitanju odlučivao i Vrhovni sud Republike Hrvatske i Ustavni sud Republike Hrvatske.

39. Sud je pročitao i presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, posl. br. Pž-

40. Stoga je odlučeno kao u t. II. izreke.

41. Zbog navedenog, a kako se ne radi o potraživanju proizašlom iz trgovačkih ugovora, to je odbijen zahtjev tužitelja za platež zateznih kamata po stopi iz dosuđene stope u t. I. izreke pa do tražene stope iz čl. 29. st. 2. ZOO-a koja se primjenjuje u trgovačkim ugovorima (t. III. izreke).

42. Odluka o troškovima postupka temelji se na odredbi čl. 151. st. 1., čl. 154. st. 1. i čl. 155. st. 1. ZPP-a te odredbi Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“, broj 138/2023. i 107/2025. - dalje u tekstu: Tarife).

43. Tužitelju su, kao potrebni za vođenje ovog spora (čl. 155. ZPP) priznati troškovi sastava tužbe u iznosu od 200,00 EUR na temelju Tbr. 7.1. Tarife, troškovi sastava podneska od 21. srpnja 2026. i 12. listopada 2026., za svaki iznos od 200,00 EUR na temelju Tbr. 8.1. Tarife, kao i troškovi zastupanja, po punomoćniku, na ročištu 16. listopada 2026. u iznosu od 200,00 EUR na temelju Tbr. 9.1. Tarife, sve uvećano za PDV po stopi od 25%. Ujedno tužitelju pripadaju troškovi sudskih pristojbi za tužbu u iznosu od 36,18 EUR i za presudu u iznosu od 146,14 EUR na temelju Tbr. 1. st. 1. Uredbe o tarifi sudskih ("Narodne novine" broj 37/23.) i čl. 7. st. 1. Zakona o sudskim pristojbama ("Narodne novine" broj 118/18., 51/23.) te Tbr. 2. st. 1. Uredbe o tarifi sudskih pristojbi, sveukupno iznosi 994,82 EUR. Odluka o zateznim kamatama na dosuđene troškove postupka određena je na temelju odredbe čl. 151. st. 3. ZPP-a, a po stopi određenoj čl. 29. st. 2. ZOO koja se primjenjuje na ostale odnose. Stoga je odlučeno kao u t. IV. izreke.

U Zagrebu 29. listopada 2026.

Sutkinja:
Dina Jellin

Dokument je elektronički potpisan:
DINA JELLIN

Vrijeme potpisivanja:
29-10-2026
10:58:55

DN:
C=HR
O=TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU
2.5.4.97=#130D485233373338383138383737 32
L=ZAGREB
S=JELLIN
G=DINA
CN=DINA JELLIN

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude stranke su ovlaštene izjaviti žalbu u roku od 15 dana od dana primitka pisanog otpravka presude odnosno od dana objave presude ukoliko uredno pozvana stranka nije pristupila na ročište za objavu i to u dva primjerka za sud i po jedan primjerak za svaku protivnu stranu. Žalba se podnosi Trgovačkom sudu u Zagrebu, a o žalbi odlučuje Visoki trgovački sud Republike Hrvatske.

DNA:
1. tužitelju, po pun., uz nalog za sudsku pristojbu na presudu 146,14 EUR
2. tuženiku
3. kal. 30 dana

Broj zapisa: **9-3088f-5cac3**

Kontrolni broj: **05f22-07c47-db76c**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=DINA JELLIN, L=ZAGREB, O=TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Trgovački sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.